

Hullámverés

Miért akar pap lenni? - szögezte neki a kérdést a rektor.

Tisztelt Rektor úr! - válaszolta szerényen a fiatalember. Harmincévesen, úgy érzem, meg kellene valahol állapotodnom. Körbeutaztam a világot. Mindent kipróbáltam, amit csak lehetett. Halálveszélyben voltam többször is, szárazon és

Szerző: Sebestyén Péter (2018-12-13)

1 / 11 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/hullamveres/> internetes címről származik. A cikket 2021-09-16 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

vízen. Volt amikor kiraboltak, többször megsebesültem. Nem egyszer kerültem viharba a nyílt óceánon, társaimmal együtt. Amikor a szemünk láttára kezdett beszivárogni a víz a kabinba. És ilyenkor megéreztem, Isten is valahogy így szivárog be életembe, onnan is, ahol nem várom. Talán édesanyám halála miatt, talán gyermekkori élményeim dacára, mint Jónás, szaladtam Isten előtt, s előle, nehogy megtalálja. Ő mégis állandóan elém került, útjába botlottam, lassan hálót font körém, mert magának akart. Úton voltam, s most jöttem rá, az Ő útja az enyém is. Gyarló és szerencsétlen vagyok egyedül, s nélküle. Így hát rájöttem, hogy azt teszem, amit Ő akar. Úgy lesz jó nekem is.

A rektor pillanatnyi csend után felállt, odalépett a fiatal papnövendékhez, kezét szorította vele, majd mélyen a szemébe nézve megszólalt: - Isten hozott az egyházba, fiam!

/.../

A szemináriumi évek meglehetősen gyorsan teltek. Keve ekkor már levelezett apjával. Nővérét is többször fölkereste. Évfolyamtársai szemében ő volt a guru, a tanító és viccmester. S hogy nyomatékot is adjon érettségének, szakállat növesztett, ráadásnak bajszot is hagyott. Pénzét beosztotta, így kellően önálló lehetett és rejtve maradhatott. Minden erejével igyekezett elmélyülni a tanulmányokban. Az anyaországi szeminárium eléggé távol volt, ahhoz mégis

Szerző: Sebestyén Péter (2018-12-13)

2 / 11 oldal | © Katolikus.ma

közel, hogy a hazai hírekről tudomást szerezzon. Úgy határozott, hogy majd csak primíciára megy haza szülővárosába. Még nem volt elég lelkerő benne, hogy farkasszemet nézzen a szúrós apai tekintettel. Sok elszámolnivalója lett volna, azonban jobbnak látta elfojtani a belső háborgást, hadd dolgozzon az idő meg a kegyelem. Pedig nem volt kitagadva, apja alig várta, hogy lássa.

/.../

Ahogy a távcsövön kémlelte a láthatárt, arcába csapott a friss, csípős hajnali szél. Hátuk mögött a nap már vörösre festette az ég alját. Az éjszakai vihar ugyan elült, de még játékos hullámok taréja csapkodta a tanker orrát. A fáradt matróz a hajótorony sarkából fürkészte az eget, a végtelen víz egyszerre árasztott nyugalmat, harmóniát, fenséges hangulatot. A fehér habok a lelkét is tisztogatták, az óceán zúgása aztán lassan abbamaradt. Mélyeket szippantott az erős, hajnali sós levegőből, és most már szabad szemmel is figyelni kezdte a horizontot. A műholdas irányjelző szerint egy héten belül elérhetik a bostoni kikötőt.

Sallai Keve egyik úszómester barátjától tudta meg, hogy Pesten is létezik matróziskola. Nemcsak filmekből, gyermekkori regényekből, de a családi történetekből is régóta visszhangzott benne ez a fajta romantika: minden kikötőben egy szerető, micsoda orvosság a rum a tengeribetgség ellen, menőzni csíkos nadrágban, szabadság, mászni árbócra, húzni a kötelet, kidobni a horgonyt,

Szerző: Sebestyén Péter (2018-12-13)

3 / 11 oldal | © Katolikus.ma

minél távolabbra...

Vitéz nagybányai Horthy Miklós ellentengernagy matrózáként apai nagybátyja is sokat mesélt neki háborús éveiről. Arról, ahogyan a fiúmei kikötőben várták a hadi parancsot, amikor még Magyarország partjait három tenger mosta. Anyjukat hamar elveszítették, egy gyors lefolyású vérrák vitte el korán. A kis Keve nevelése nővérére és édesapjára szakadt. Édesapja még sokat remélt a kommunizmustól, aztán megtörtén fordított hátat neki, és ellenállásban, az emberektől megcsömörölve, erdészmérnökként szerezte a mindennapit. Remeteként élt szinte napokig az erdőben, ott lelt nyugalomra lelki viharaiban, a fák közt. Amikor az erdészeti hivatal brigádosi nagy nehezen rátaláltak, talányosan válaszolt nekik, hogy értsék: *„Az erdő, amíg ti vágjátok, egyre csak fogyott. De amikor én idejöttem, a fák összehajoltak és azt susogták: mégis a fejszére szavazunk, mert a nyele fából volt, és azt gondolták, ő is közülünk való, hisz a nyelét is ő fogja”...*

Békén is hagyták egy életre. Belső nyugtalansága azonban nem szűnt meg, sőt eleinte Isten ellen is háborgott, miért engedte ezt meg? Mit akar ezzel elérni? Néhány évig még a gondnoki feladatokat is ellátta a csíki mezőváros plébániáján, aztán az egésznek az tette be az ajtót, amikor egy hamvazószerdán legutolsóként vonult elé az oltárhoz hamvazkodni. A dühös és feszült plébános már nem sokáig bírta. Amikor odaért, hogy a bűnbánat jelét magára öltse, a pap az egész hamvas

Szerző: Sebestyén Péter (2018-12-13)

4 / 11 oldal | © Katolikus.ma

szelencét ráborította: *Emlékezzél ember, porból vagy és porrá leszel.* Szemöldöke, bajsza, mindene megtelt hamuval. Templomban lévén sem tagadta meg székeley mivoltát, mert azt sziszegte bajsza alul, prüszkölve: nem baj, mert kimegyünk... Kinn aztán, lelke mélyén mégiscsak megbocsátott, és azt remélte, bárcsak a gyermek ne távolodna el miatta Istentől. Ő maga egy faipari vállalkozásba fogott. A kis fűrészüzemmel aztán be is jött a számítása. De nem nősült újra, s a faluban, ahová költözött, afféle különc, modern Szent Józsefnek csúfolták.

A kis Keve hamar naggyá nőtt, egyszerre örökölte az apai csökönyösséget, éleslátást és igazságérzetet. Nem tudott nyugton ülni otthon. Már a változások után hamar kerekét oldott hazulról. Évekig nem hallottak róla semmit. Egyszer híre jött, hogy a francia idegenlégiónál van, de azután is nagy volt a csend. Aztán egy holland autóforgalmazó cégnél borította rá az asztalt a cégvezetésre, amikor az tulajdonaként akarta kezelni alkalmazottait. Ügyvédet fogadott, amire rá is ment az egész pénze, mégis neki lett igaza. Nem akart csóró fiúként hazaérkezni, így fülest kapva az egyik ismerőstől, aki matróztoborzásról mutatott neki egy fészbukos beírást, eldöntötte, hogy kipróbálja. Hátha lesz egy kis pénze, aztán pár év múlva építhet házat itthon magának.

/.../

A matrózélet keményebb lett, mint gondolta Nem hitte volna, hogy ilyen kemény a

Szerző: Sebestyén Péter (2018-12-13)

5 / 11 oldal | © Katolikus.ma

honvagy. Már azt is megszokta, hogy a vízzel óvatosan kell bánni, hogy hónapokig elég legyen, hiszen tengervizet nem lehet inni. Szűk volt a kabin, de amennyit benn voltak kibírta. Inkább azt szerette, hogy levegőn van, dolgozhat, járja a világot, sokféle emberrel megismerkedik. Még pesti korszaka idején szerelmes lett, megismerkedett egy lánnyal, akinek már jeggyűrűt is vett. Hűségesen várta a találkozást. Számára nem jelentett nehézséget az önmegtartóztatás, nem voltak ínyére a matrózkupik, a rumért sem rajongott. A viszki és a sör viszont annál inkább csúszott.

Ami fájdalmasabban érintette, az a kapcsolatnélküliség. Bizonyos fokú hazátlanság. Sehol sem lehet otthon. Ráadásul nem volt a maga ura. Folyton parancsolgatnak, folyton alkalmazkodni kell, kiszolgáltatva még a természet erőinek is. Összezárva, tíz-húsz idegennel, távol a családtól, le sem szállhat a hajóról, mert nincs vízum. Kilenchavonta jutnak haza, s akkor sincs kihez mennie. Fialtal szeretője ugyanis elhagyta. Ezt is máshonnan tudta meg. Semmi üzenet, semmi életjel. Már hónapok óta próbálkozott, és semmi válasz. Igaz, három hónap után a SIM kártya is lejárt. De őt mintha senki nem érdekelné. Apja képe is egyre gyakrabban derengett fel. Talán most, ha Bostonban kikötnek, lesz valami hír hazulról. Valami ökumenikus civil szervezet is szeretne egy kis szívderítő szellemi programmal kedveskedni, talán lesz valami változás.

Szerző: Sebestyén Péter (2018-12-13)

6 / 11 oldal | © Katolikus.ma

A többszázezer tonnás, csaknem fél kilométer hosszú tanker a papírhajó könnyedségével szelte a hullámokat. A hat-hét méteres hullám meg se kottyant egy ilyen monstrumnak. Keve matróz már másodtiszként készítette elő az útvonal hátralévő részét. Beprogramozta az irányt a partvonalak mentén, igazított egyet a térképen, és hosszasan, elmélázva markolta a hajókorlátot. Gondolatai máshol jártak. Itthon, a visszarepített gyermekkorban. Az első gyónás, amikor bevallotta, hogy nem jeggyel utazott a buszon, hanem csak úgy, bliccelt. És akkor a gyóntatója azt az elégtételt hagyta neki: végy egy buszjegyet, s tépd el...! Felvillantak az első iskola mellé járások képei, a tiltott cigarettázások, a nagypénteki kereplések a toronyban, a papbácsi csípős vesszője a hittanóra alatt, a tiltott ostya-kóstolgatások, de aztán egy kockával közelebb fiatalkori pajzánkodásai, az osztálytársak, a bulik és kirándulások, a házimunkák és elcsatangolások. Milyen jó azoknak, akik otthon lehetnek. Nem gyötri őket a hontalanság. Van családjuk, vannak gyermekeik, és angolul sem kell értetlenkedniük, ha valamit mondani akarnak. Most jött rá, miért nem jó neki az angol: mert időben gondolkodik s nem térben. Nincs saját lelke, nincsenek gyökök, nincsenek képei. A magyar még ismeri a tér-idő szemléletet. Akárhogy tudsz angolul, csak száraz mondatokat faragsz a szavakból, magyar lelked nem képes megnyilvánulni bennük. Folyton magyarázod, s úgysem értik. Még azt sem tudná visszaadni az angol: azt a teremburáját!!!

Szerző: Sebestyén Péter (2018-12-13)

7 / 11 oldal | © Katolikus.ma

Leginkább azonban egy mélyebbről jövő érzés, kérdés, kétség feszegette: hol a helyem? Mit akarok kezdeni magammal? Istenem, ha vagy, mit akarsz tőlem? Miért hagyott el a barátnőm? Talán rosszul döntöttem, amikor vágyaimra hallgattam? Miért szöktem el apámtól? Talán nem is annyira a pénz, hanem a szabadság, az önállóság kellett? Vajon a makacsságom az oka, hogy semmilyen tervem nem jön össze? Hisz kipróbáltam szinte mindent. Amikor a norvég cégnél dolgoztam, az Antarktisz egyik jégszigetén még fociztunk is, amíg indult a szállítmány! Tavaly ilyenkor Afrika partjainál titokban leszöktünk innen, s a néger falu egyik kéregető bácsijának megígértem, hogy jövőre hozok neki egy pár lábbelit...! Hogy is énekelte a megboldogult kántorunk: Amíg szívem doboog, Szűz Márijaaa... S mi ültünk az örmény templom padján, s lóbáltuk a lábunkat. Pisszenés nem volt. Egyik kezünk hátratéve, másik a szánkron. Légy csendben, ne rosszakodj!

/.../

Sallai Endrének, Keve édesapjának nem sikerült sok szót váltania fiával. Azzal nyugtatta magát, ha élve, ha halva, csak előkerül előbb-utóbb. A volt erdész azonban nem elégedett meg a munkával. Valami másra vágyott, valami többre. Marcangoló lelki vádját befelé próbálta feloldani. Elhatározta kiimádkozza fia megtérését. Ezen eleinte csak azt értette, hogy hazatérjen. Hogy láthassa. Hogy

Szerző: Sebestyén Péter (2018-12-13)

8 / 11 oldal | © Katolikus.ma

kibéküljenek. Volt ugyanis valami köztük, ami miatt mindketten hibásnak érezték magukat, és kölcsönösen a másikat okolták. Az apa a fia csökönyösségét, csirkefogó viselkedését, a fia meg apját anyja korai haláláért. Mert nem tett meg mindent, mert durva lelkű volt, mert nem jó apa. Volt ebben amolyan keserű tehetetlenség, düh, önmarcangoló kín is. Mint Jákob, amikor az angyal kifordította a csípőjét. Megsebezték. Ott, ahol nem várta volna. Azóta folyton ezt a sebet nyalogatta, ezért vádolta Istent, s valahol a fiát is. Ezért volt nyugtalan. Közben meg rendszeresen imádkozott, eljárt a templomba, néha felhívta pap nagybátyját, aki a püspök évfolyamtársa volt, és aki arra is biztatta: ha már így alakult az életed, akár egyházi szolgálatba is léphetsz. Tanulni nem késő, s a püspök felszentel. Legalább hátralévő életedben megnyugszol...

De ezt a gondolatot még viccként is elutasította. Az viszont komolyabban foglalkoztatta, mi lenne, ha a fiából pap lenne. Hátha megjön az esze? Nem is tudta, hogy fiának barátnője van. Azt meg végképp nem, hogy a hölgy már szakított vele.

/.../

Székelyföldön nagy meglepetések készültek. Az öreg Sallai titokban beiratkozott a teológiára. A püspök engedélyt adott, hogy idős kora ellenére elvégezhesse a tanulmányokat, és már a diakónusszentelés is megvolt. Úgy gondolta, csak akkor

Szerző: Sebestyén Péter (2018-12-13)

9 / 11 oldal | © Katolikus.ma

osztja meg a hírt fiával, amikor kész tények elé állíthatja. Hátha akkor megengesztelődik. Időrendben nézve, élettörténetük egyik legnagyobb eseménye – két hét különbséggel – nagyjából egybeesett.

A papszentelés délutánján Sallai Endre diákónus értesítést kapott az anyaországból, hogy fia, Keve itthon szeretné újmiséjét megtartani. Ki is tűzték a helyi plébánossal a dátumot egy nyári vasárnapra. Közben megvolt az erdélyi papszentelés is. A falu színe java felvonult Fehérvárra, a fiatalok különös örömmel paxoltak újdonsült paptársukkal, aki, mint mondták: nyugdíj előtt áll. A helyi média találóan úgy fogalmazott, hogy: Isten megfricskázta az emberi számításokat...

/.../

Sallai bácsi újmiséjéről a helybeliek sem tudtak. Mindenki, még a püspök is az anyaországból hazajövő fiatalember primíciájáról beszélt. A régi osztálytársak, a gyermekkori cimborák, a rokonság a falu „Szent Józsefét” ugyan csodálták, és javában készülődtek fia fogadására. Hogy ő is pap lenne, senki nem gondolta. Jámborságán nem csodálkoztak, de azt végig titokban tartotta, hogy öregségére papneveldébe jár.

Azon a vasárnap, amikor már a második harangszót is behúzta a harangozó. Sallai

Szerző: Sebestyén Péter (2018-12-13)

10 / 11 oldal | © Katolikus.ma

Endre ünnepi reverendában bevonult a sekrestyébe, ahol a fiatal újmiséés éppen gyóntatásra készült. Nővére és gyermekei álltak sorba a sekrestye előtt. Az öreg Sallai belépett, becsukta az ajtót, térdre ereszkedett, és azt mondta:

- Gyóntass meg fiam!

A fiú remegő ajakkal citálta a feloldozás szavait, majd áldást adott apjára. Hirtelen a nyakába borult, mert most már mindent tudott. Pillanatokon át zokogott. Döbrent öröm, a meglepetés csodája, az isteni megnyilatkozás letaglózó élménye markolászta szívét. Azt még valahogy kipréselte elérzékenyülve:

- Édesapám, bocsáss meg! Apja átölelte, megcsókolta, és csak ennyit mondott:

- Isten már rég megtette. Ő vezérelt ide minket, s ezért most menjünk, adjunk hálát Neki közösen. Én is megáldalak téged!

Ezzel keresztet rajzolt fejére, majd kiléptek az oltár elé.

Apa és fia elkezdtek a közös újmiséét.

peterpater.com

Szerző: Sebestyén Péter (2018-12-13)

11 / 11 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/hullamveres/> internetes címről származik. A cikket 2021-09-16 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!